

5. 6. 1998.

Utakmica je odigrana 5. juna 1998. godine na Koševu pred 40.000 gledalaca. U odličnom ambijentu fudbaleri obje ekipe su pružili jako dobru predstavu, a za veliko slavlje naših navijača pobrinuo se Hadis Zubanović, U 90. minuti susreta Željezničar je izveo kontranapad preko Pehlivanovića i Šopovića, a za realizaciju se pobrinuo Hadis Zubanović, miljenik svih navijača Željezničara.

Tim pogotkom Plavi su osvojili prvu poslijeratnu titulu pod nadzorom UEFA-e, a navijači Željezničara svake godine 5. juni obilježavaju kao "Zubandan".



FK Sarajevo – FK Željezničar 0:1
Stadion: Koševo
Sudije: Lutz Srohlich, Frank Schumacher, Markus Scheibel (Njemačka)

FK Željezničar: Gušo, Hurić, Burek (Pehlivanović), Kunić, Bišćević, Mulaosmanović (Buljubašić), Fatić, S. Žerić (Šopović), Gredić, Vazda i Zubanović

EDIN DŽEKO



Životna priča Edina Džeke nije bila nimalo laka. Djetinjstvo je proveo u razrušenom Sarajevu. Na svu sreću, Džeko i njegova porodica, uspjeli su izvući živu glavu...

Već 2003. godine Džeko počinje igrati za seniorski tim Željezničara, gdje se zadržao sve do 2005. godine. Talenat sa Grbavici, očigledno je vidio Jirži Plišek, koji je Edina odveo u Češku, odakle će današnji Dijamant krenuti na put ka Njemačkoj.

HVALA:

Alis Deljković, Alen Čamdžić, Dani Čamdžić, Eldar Resić, Sead Šabanović, Edin Zahiragić, Zlatko Šarić, Zlatko Marić, Admir Tunović, Ipe, Darije Ganibegović, Džana Topalović, Nermin Pejdah, Zdenko Jelić, Ismar Hebibović, Nedim Selimbegović, Ismar Hadžabić, East West Centar, Federalni MUP, Dom policije

Željezničar - Newcastle

Odlični rezultati u domaćim takmičenjima su garantovali nastupe u takmičenjima koje organizuje UEFA. Nakon titule osvojene u sezoni 2000/2001, Željezničar je prvi put od 1972. stekao pravo nastupa u najjačem evropskom klupskom takmičenju, koje sada postoji pod novim imenom – Liga šampiona. Nažalost, pali smo već na prvoj prepreci, a bolji je bio bugarski šampion Levski nakon 4:0 u Sofiji i 0:0 na Koševu. Ipak, mnogo bolji dojam je ostavljen u sezoni kasnije. Savladani su Akranes sa Islanda, a zatim i norveški

višesampion Lillestrøm. Plasman u treće pretkolo je značio da smo stigli na jedan korak od plasmana u grupnu fazu takmičenja. Tu smo naišli na atraktivni Newcastle United. Prepuno Koševo i velika želja igrača nisu mogli premostiti razliku u kvalitetu, no poraz od 1:0 je bio častan i pokazao je snagu tadašnjeg tima sa Grbavice. U revanšu smo sa igračem manje na kraju poraženi sa previsokih 4:0. Snaga našeg tima je potvrđena i u susretima protiv Málage. Naime, sistem takmičenja nas je poslije ispadanja iz kvaifikacija za Ligu šampiona poslao u prvo kolo Kupa UEFA. Predstavnik Španije je bio izraziti favorit, ali su uz mnogo sreće prošli dalje nakon rezultata 0:0 i 1:0.

**SARAJEVSKI
RATNI TEATAR**

**THEATER
FACTORY**

Za život cijeli

Autor teksta: Benjamin Hasić

Režija: Jasenko Pašić

Igraju: Sead Pandur, Adnan Kreso, Davor Sabo, Kemal Rizvanović, Jasenko Pašić, Dino Hamidović

Scenografija: Adisa Vatreš Selimović i Amar Zahiragić

Kostim: Adisa Vatreš Selimović

Asistentica na kostimu i scenografiji:

Monika Močević

Kompozitor: Adis Kutkut Billain

Koreograf: Tomas Steyaert

Dizajn plakata: Adisa Vatreš Selimović i

Amar Zahiragić

Dizajn svjetla: Nedim Pejdah

Dizajn zvuka: Danijel Jurišić

Korepetitor: Fuad Setić

Šminka: Sanela Aličković - Čatović

Saradnik na tekstu: Marko Dmitrović

Inspicijent: Goran Filipović

Marketing: Natalia Dmitrieva

Producenti: Maja Salkić, Davor Sabo

SARTR

Ansambl:

Selma Alispahić, Mirela Lambić, Maja Salkić, Snežana Bogićević, Ana - Mia Karić, Dženana Džanić, Sead Pandur, Alban Ukaj, Jasenko Pašić, Davor Sabo, Kreso Adnan, Kemal Rizvanović

Direktorica: Maja Salkić

Dramaturginja: Nejra Babić Halvadžija

Marketing: Natalia Dmitrieva

Producent: Ishak Jalimam

Inspicijenti: Goran Filipović, Rea Jugo

Pravnik: Nermin Klapuh

Finansije: Medina Aganović

Šef tehnike: Damir Fazlagić

Majstor svjetla: Nedim Pejdah

Majstor tona: Danijel Jurišić

Video: Džani Dimovski

Majstor scene: Nurko Oprašić

Dekorater: Emir Bajro

Rasvjetljivač: Meho Bećirović

Šminka: Sanela Aličković - Čatović

Rekvizita: Sevdla Oprašić

Garderoba: Mersiha Hasečić

Vozač nabavljač: Elvis Sijarić

Teh. Sekretar: Jasmina Mešić

Blagajnik: Armin Lekić

Spremačice: Senija Mujak, Hadžira Bećirović

RIJEČ DRAMATURGA

Neću vas lagati: ovo nije predstava samo o fudbalu. Ovo je ljubavno pismo dječaka koji je rastao oko Šopinga, udisao prašinu sa štanova i čuo kako Grbavica utihne kad Željo primi gol. Rođen sam ispod plavetnila tog stadiona — zidovi mog naselja bili su obojeni u boju neba iznad doline Čupova, a ulicama su i dalje odzvanjali koraci Željinih legendi, Deda Iso, Željovac, pričao mi je o "Čarobnjacima" koji se pojavljuju u ovoj predstavi. Nisam mami pričao da sam preskakao satove da bih vrebajući iza ograde gledao kako Đelo pleše oko saigrača na treningu. Nisam joj ni rekao da sam se krio među odraslima u autobusima za gostovanja — krivio sam jarane, komšije, čak i učiteljicu. Sanjao sam da zaigram za Želju, ali eto — lijenost je uvijek imala jači šut. Ova predstava? To je moj poklon onome što me je obilježilo — Svaka scena je za mene udarac loptom u mrežu pamćenja: utakmice "na male"

u kavezu pored škole, komšija Buki koji je koračao naseljem kao da nosi traku na ruci, majčin šok kad je provalila da nisam ni išao na onaj školski izlet kako bi išao na derbi. Ali tu je i sve ono što Željo znači ispod dresa: krv koja ne mijenja boju, velika plava porodica ispod mog prozora koja uz pjesmu ide prema tribinama.

Ovo je priča o nama i našim precima. Radnicima koji su stvorili klub, o dječacima koji su postali legende pimplajući ulicama naselja, o generacijama koje znaju i koje će znati da se Grbavica ne boji ni vatre ni vjetra ni poraza. Ako vam se čini da kroz tekst proviruju stare karte ulaznica ili miris čevapa sa štanova, to nije slučajno. Željo nije klub — Željo je stvar filozofije i stil života.

(P.S. Mama, ako ovo čitaš — tekma u Zenici je bila važnija od matematike. Znaš da sam uvijek više volio brojati golove nego zadatke.) — Benjamin Hasić, pisac koji je sanjao da bude špic u plavom dresu

Poštarina plaćena

SARAJEVSKI

Pojedini broj 4 Krune

SPORT I KULTURA

JAVNO GLASILO

Broj 2

Sarajevski ratni teatar SARTR

Godina I.

Sarajevske kulturne i sportske priredbe. Razne vijesti. Najnovije vijesti. Službene vijesti.

Historija F.K. Željezničar



U julu 1921. godine je podnesena molba za prijem kluba u Sarajevski podsavez. Mladi i poletni entuzijasti su bez problema ispunili uobičajene administrativne zahtjeve. Nažalost, činilo se da su neki nastajanje novog radničkog kluba vidjeli kao prijetnju pa su naglo uvedeni dodatni uslovi. Uprkos tome, želja je bila dovoljno jaka i 30. jula je nagrađena saopštenjem u kojem je pisalo: „Željeznički športski klub Sarajevo može se primiti za člana Podsaveza tek nakon odigravanja dvije utakmice“. Prema tome, ostalo je još samo da se odigraju dvije utakmice kako bi se dokazalo da je novi klub u stanju bez incidenata organizovati ovakve događaje.



Kup UEFA je tradicionalno bio izuzetno jako takmičenje. U sezoni 1984/1985 su tu naatupali timovi kao što su Real Madrid, Ajax, Atlético Madrid, Manchester United, Tottenham Hotspur, Nottingham Forest, Inter Milano, Fiorentina, PSV, Hamburg, Borussia Mönchengladbach, Werder Bremen, Köln, Monaco, PSG, Real Betis, Anderlecht, Spartak Moskva, Sporting, Olympiakós, Auxerre i drugi. U takvoj konkurenciji, Željezničar je ostvario najveći evropskih uspjeh bilo kojeg bh. kluba. Redom su

padali bugarski Sliven (0:1, 5:1), švicarski Sion (2:1, 1:1), rumunska Universitatea Craiova (0:2, 4:0) i sovjetski Dinamo Minsk (2:0, 1:1). Plasirali smo se u polufinale. Ostali predstavnici jugoslovenskog fudbala su ispali u ranijim fazama i sada su simpatije čitave države bile na našoj strani. Žrijeb nam je, barem se tako činilo u tom momentu, bio naklonjen. Jedan par su činili velikani Real Madrid i milanski Inter, dok je nama predstojao dvomeč sa neugodnom mađarskom ekipom Videoton. Da nije riječ o lošem timu, dokaz je i činjenica da su prethodno iz takmičenja izbacili PSG, Partizan i Manchester United.

Prva utakmica je igrana u Székesfehérváru. Poraz od 3:1 nije bio ugodan, no dobre igre na Grbavici do tada su davale nadu za plasman u finale. U dobroj atmosferi i uz vjeru u prolaz, dočekan je revanš. Krenulo je odlično. Željezničar je igrao dobro, pogotkom Edina Bahtića (najboljeg strijelca Kupa UEFA za tu sezonu) smo povelili sa 1:0. Dobra igra se nastavila i poslije toga. Naši igrači su imali nekoliko odličnih prilika za gol. Kada je u drugom poluvremenu Čurić postigao gol za potrebnih 2:0, navijači Željezničara su već vidjeli svoj tim u finalu. Međutim, jedna neopreznost na našoj lijevoj strani u posljednjim minutama utakmice je skupo plaćena. Primili smo gol, a najglasniji muk u historiji stadiona Grbavica je zavladao tribinama. Nevjerica i neizmjerena tuga su obilježili kraj ove, iz današnje perspektive, nestvarne priče. Ostaje za pamćenje veliki rezultat, kao i to da je propuštena velika šansa za super finale sa madridskim Realom. Propuštena je šansa za spektakularan rezultat, mada se i samo polufinale jednog evropskog kupa danas može smatrati nevjerojatnim uspjehom nekog bh. Kluba.



U jeku rata, klub je učestvovao i na prvom bh. prvenstvu. I pored gotovo nemogućih uslova za rad, Željezničar je osvojio prvo mjesto na jednom od kvalifikacionih turnira, odigranom u Sarajevu za

vrijeme jednog od rijetkih potpisanih "primirja". To nam je osiguralo nastup na završnici prvenstva u Zenici. Iako smo osvojili četvrto mjesto od isto toliko timova, samo učešće je bilo najveća pobjeda. Bio je to dokaz da ni ovaj put, kao ni mnogo puta do tada, Željezničar ne može biti uništen.



Tamo smo se susreli s našim gradskim rivalom. Bio je 5. juni, finale kakvo je javnost samo mogla poželjeti jer je stadion Koševo bio pun, navijači su priredili spektakl, a ni igra na terenu nije bila loša. Mora se priznati, Sarajevo je dominiralo većim dijelom utakmice, a Željezničar je prikazao možda i najlošiju igru tog proljeća. Neigranje kapitena Muharemovića se itekako osjetilo. No, i pored toga, bila je to sezona u kojoj je sve bilo kako smo mi to željeli. Minute su odmicala i činilo se da će utakmica završiti bez golova. Uslijedilo je nešto što će se trajno urezati u pamćenja skorijih generacija navijača. U jeku napada Sarajeva, Pehlivanović je na lijevoj strani stigao jednu loptu koja je išla u aut. Izbijena lopta je stigla do Šopovića koji je izvršno prosljedio u prazan prostor za inače desnokrlnog ofanzivca Hadisa Zubanovića. Zubanović je zaobišao protivničkog golmana i pogodio za neopisivu radost Željinih navijača. Te večeri je ispisana jedna od najljepših stranica klupske historije. Željezničar je osvojio prvu titulu šampiona Bosne i Hercegovine.



Trener Milan Ribar



Milan Ribar. Ime i prezime čovjeka, koji je, do tada jedan relativno mali klub, uzdigao na “fudbalski Olimp“. U sezoni 1971./1972., Željezničar je, pod njegovim vodstvom, nadmoćno, ispred Crvene Zvezde, sa 51 bodom, osvojio po prvi put u svojoj historiji šampionsku titulu u prvenstvu Jugoslavije. Sedam igrača iz ove šampionske generacije su njegovi pioniri i juniori, koje je početkom šezdesetih godina, prihvatio kao golobrade dječake, učeći ih prve fudbalske korake.

No, njegova životna i sportska priča počinje 1930. godine kada se rodio u Sarajevu. Odrastao je, na tada “slobodnim” livadama Novog Sarajeva i neumorno je igrao fudbal sa svojih vršnjacima. Kao učenik srednje fiskulturne škole, aktivnije se počeo baviti fudbalom, da bi 1950. postao član Željezničara. Igrao je sve do 1960. godine za “Plave” sa Grbavice, nastupajući na 65 prvenstvenih utakmica a postigao je dva gola. U međuvremenu, od 1953. do 1956., nosio je dres banjalučkog Borca. U međusobnim derbijima sa ekipom Sarajeva odigrao je dvije utakmice, obje u sezoni 1958./1959. U svom prvom derbiju, odigranom na Koševu 23. novembra 1958., igrao je desnog halfa u liniji sa Jusufbegovićem i Karaicom a rezultat je bio neriješen (0:0). Željezničar je pobijedio Sarajevo na proljeće 1959. rezultatom 4:1, a on je vrlo često „palilo“ kod djelilaca pravde. Oštra i beskompromisna „muška“ igra bila je njegovo poimanje fudbala, koje je kasnije prenosio kao trener na svoje učenike. Nije bio pristalica polaganog građenja akcija od noge do noge sa suptilnim igračima tehničarima, mada je u svom podmlatku i takve odgajao (Fikret Mujkić, Edin Sprečo, Boško Janković...). Brzina, jednostavnost, brzo oslobađanje lopte i osvajanje prostora visokim loptama i nabacivanjima kako bi se što prije došlo do protivničkog gola.

Ribar je bio vrlo oštar fudbaler. Publika iz pedesetih godina pamti njegove beskompromisne startove, poslije kojih bi se protivnički napadači valjali po terenu. Sudije su mu često prilazile da ga „ukore“, a uslijedio bi njegov originalni duboki naklon i pokorno saginanje glave u ime izvinjenja, što mu je vrlo često „palilo“ kod djelilaca pravde. Oštra i beskompromisna „muška“ igra bila je njegovo poimanje fudbala, koje je kasnije prenosio kao trener na svoje učenike. Nije bio pristalica polaganog građenja akcija od noge do noge sa suptilnim igračima tehničarima, mada je u svom podmlatku i takve odgajao (Fikret Mujkić, Edin Sprečo, Boško Janković...). Brzina, jednostavnost, brzo oslobađanje lopte i osvajanje prostora visokim loptama i nabacivanjima kako bi se što prije došlo do protivničkog gola.

To je bio fudbal Milana Ribara.

Može se reći da je on na ovim prostorima sa svojom

šampionskom generacijom Željezničara iz 1972. godine bio začetnik takozvanog „totalnog“ fudbala, koji će kasnije prihvatiti evropski klubovi sa najizrazitijim predstavnikom, holandskim Ajaxom. Formula je jasna. Svi igraju sve. Maksimalno pokrivanje terena sa mnogo trčanja, gdje je bek Bećirspahić faktički igrao lijevo krilo, nominalno krilo Deraković bio je neumorna radilica na svakom dijelu terena, Katalinski centarfor, iako je nosio dres sa brojem pet...

Mada su mu neki prigovarali na netaktičnosti i nepedagoškom pristupu u radu sa fudbalerima, znatan broj je i onih, koji su odobravali njegovu čeličnu disciplinu i tvrdi kurs na relaciji trener-igrač. Ne odobravajući povremene gafove, koje je imao sa pojedincima, može se zaključiti da je pored nesporne poslušnosti koju je imao i njegovo insistiranje na disciplini i sportskom životu igrača doprinijelo da Željezničar 1972. godine ostvari fantastičan rezultat, do tada najveći u historiji kluba. Bio je pristalica karantina uoči važnih utakmica, imao je „svoje“ ljude koji su kontrolisali ponašanje igrača u privatnom životu (odlazak na spavanje do 22 sata, noćni život, alkohol...). Također, imao je pravovremene informacije o svakom igraču ponaosob. Nije se libio novčano kazniti i odstraniti igrača iz tima, ma ko je bio u pitanju. Stavljao je na „led“ i takve vedete kao što su Sprečo i braća Mujkić, koji su, u jednom trenutku otkazali poslušnost, otvoreno se pobunivši protiv svog učitelja, koji ih je vodio od pionirskih dana. Čak mu je i jedan Ivica Osim znao biti na klupi za rezerve, kada se u dosljednosti sprovođenja njegove koncepcije igre, “Štraus” nije uklapao u taktičku zamisao.

Sve u svemu, tvrdoglav i uporan u sprovođenju svojih uvjerenja u fudbalu, imao je i rezultate. Priznanja za rad u Željezničaru kandidiraju ga i za trenera najbolje selekcije Jugoslavije u sezoni 1975./1976. Prije toga, od 1969. do 1971. godine, bio je trener mlade reprezentacije i član selektorske komisije tadašnje Jugoslavije.

U galeriji zaslužnih fudbalera i trenera Željezničara, Milan Ribar zauzima posebno mjesto. Vrijeme agresije i opsadu Sarajeva proveo je u rodnom gradu, gdje je teško obolio. Umro je u Zagrebu.



Sarajevski ratni teatar SARTR

Sarajevski ratni teatar SARTR utemeljen je 17. maja 1992. godine okupljajući glumce i saradnike iz tri profesionalna sarajevska pozorišta, a koja su, zbog agresije na Bosnu i Hercegovinu, morala obustaviti svoj rad. Glumci i ostali pozorišni djelatnici sarajevskih pozorišta, u toku rata vezali su se za SARTR, te odigrali preko 200 predstava u četiri godine opsade. SARTR, kao teatar osnovan u periodu opsade, svjedoči fenomenu duhovnog i kulturnog otpora fašizmu i agresiji. SARTR ne samo da čuva uspomenu na taj period već i danas nastoji snažno afirmirati univerzalne vrijednosti: bogatstvo različitosti, antifašizam, svetost mira, aktivizam, internacionalizaciju, suosjećanje prema svima koji trpe nepravde širom svijeta. SARTR sa svojim nasljeđem nastoji biti mjesto naše savjesti i hrabrosti.

Teatar kao prostor jedinog mogućeg djelovanja, istraživanja, savladavanja stigamizacije, prostor krika, utjehe i snova. Teatar u kome se rađa ideja, razvija, raste na sceni i u konačnici, najbitnije, dijeli sa publikom.

Sarajevski ratni tetar SARTR nastao je kao egzistencijalna potreba građanki i građana pod opsadom.

Sarajevski – šarmantan, duhovit, snalažljiv, multikulturalan, inkluzivan.

Ratni – nikako nasilan, pobunjenički, isključivo kao otpor, nikada žrtva.

Teatar u kome se gleda, vidi i obzervira.

Živimo u savremnom ali okrutnom svijetu, dehumaniziranom, u kome se ljudi suočavaju sa mukama, ne žive, preživljavaju ili tačnije imitiraju život. SARTR pokreće čovjeka, svog gledaoca, umjetnika i svakog ko djeluje u tom prostoru. Čovjek je u SARTRu potpuno slobodan ali itekako društveno odgovoran. Pokreće čovjeka na stvaranje, iz čega nastaje plemeniti umjetnički čin.

U avgustu 1992. SARTR je konstituisan kao vojna jedinica pri Regionalnom štabu Oružanih snaga BiH Sarajevo, a 12. januara 1993. godine Odlukom Ratnog Predsjedništva Skupštine grada Sarajeva kao Javna ustanova iz oblasti kulture od posebnog interesa za odbranu grada.

Sarajevski ratni teatar SARTR realizirao je prvu teatarsku premijeru u ratu (SKLONISTE) koja je konceptualno imaginirala stvarnost tog trenutka, te koristila životne činjenice u kreiranju pozorišnog akta, a što je još tada prepoznato kao naznaka smjera kretanja produkcije ovog umjetničkog ansambla.

Odlukom Skupštine Kantona Sarajevo od 24. jula 1997. ulogu osnivača SARTRa preuzeo je Kanton Sarajevo. U toku svog postojanja Sarajevski ratni teatar je realizirao preko 100 vlastitih produkcija. Predstave SARTRa su učestvovalе i nagrađivane na festivalima u BiH, regiji i svijetu. SARTR je igrao svoje predstave diljem Evrope i gotovo u svakom gradu u Bosni i Hercegovini. SARTR je iznjedrio i sa ponosom igrao najdugovječniju predstavu u modernoj povijesti BiH pozorišta – Ay Carmela. Ay Carmela je živjela i uspješno igrala preko 20 godina. U maju 2022. godine arhivska grada predstave Ay Carmela, kao i scenografija, kostimi i rekvizita su postavljeni u Historijski muzej BiH kao stalna muzejska postavka. Najznačajnije priznanje za ukupni rad SARTR je dobio 2003. godine kada je instituciji dodijeljena Sestoapriliska nagrada Grada Sarajeva.

Danas, SARTR okuplja glumice, glumce i pozorišne radnike svih generacija, u prostoru nekadašnjeg kultnog sarajevskog centra društvenih aktivnosti ČDA.

OD ZVIJEZDA DO TRNJA - ŽELJEZNIČAR ŠAMPION 1972.

Sezona 1971/1972 će vječno ostati upisana kao najsvjetlija u dugoj klupskoj historiji. Ne samo da je to bila prva državna titula ovog kluba koji je postepeno i uz neobično brojne prepreke izrastao iz skromnog radničkog kluba u respektabilnu silu. Godine rada sa mladim igračima u vlastitom omladinskom pogonu i posvećenost stručnog štaba predvođenog Milanom Ribarom stvorili su prepoznatljiv tim. Mnogi su ovaj tim smatrali domaćim predvodnicima tzv. “totalnog” fudbala koji će se pojaviti u to vrijeme na svjetskim terenima. Veliki broj reprezentativaca u svim kategorijama je bio dokaz kvalitetnog rada, a titula osvojena 1972. je kruna uspjeha i dugogodišnjeg rada.

Čitavim tokom sezone se odvijala trka između dva kluba – Željezničara i Crvene zvezde. Ostali klubovi nisu bili ozbiljan konkurent u tom trenutku. Iz kola u kolo su se redali sjajni rezultati. Pobjeda od 8:0 protiv Maribora će ostati zabilježena kao najveća pobjeda Željezničara u jugoslovenskom prvoligaškom društvu, a pobjeda od 4:0 nad Partizanom u Beogradu u posljednjem kolu je označila i definitivan kraj tijesne i uzbuđljive borbe. Željezničar je postao šampion Jugoslavije. Slobodan Janjuš, Dragan Kojović, Veljica Bećirspahić, Blagoje Bratić, Josip Katalinski, Enver Hadžiabdić, Branimir Jelušić, Božidar Janković, Josip Bukal, Edin Sprečo, Avdija

Deraković, ali i Slobodan Kojović, Fahrija Hrvat, Džemaludin Šerbo, Nusret Kadrić, Hajrudin Saračević, Miloš Radović i Željko Rodić su ubilježili nastupe u toj fenomenalnoj sezoni.

Osim šampionske titule, klub je u istoj sezoni ostvario zapažene rezultate i u Kupu sajamskih gradova (takmičenju koje je vremenom preraslo u Evropsku ligu). Željezničar je redom izbacivao klubove kao što su Brugge, Bologna i St. Johnstone, no još jednom su se Mađari pokazali kao neprelazna prepreka. U četvrtfinalu, bolji od nas je bio Ferencváros. Obje utakmice su završile rezultatom 2:1, ali je mađarska ekipa nakon izvođenja jedanaesteraca prošla u polufinale.

FK Željezničar 1973.

FK Željezničar 1973.

(FK Željezničar – Derby County FC)

Stoje s lijeva: trener Milan Ribar, Bukal, Janjuš, Sprečo, Janković, Kojović, Bećirspahić; donji red: Deraković, Hrvat, Hadžiabdić, Bratić, Jelišić; Nažalost, klub kao da se nije mogao nositi sa težinom rezultata koje je postigao i u narednoj sezoni je imao vrlo loš start. Uporedo s tim, zabilježen je i prvi historijski nastup u Kupu evropskih šampiona. Protivnik je bio engleski šampion Derby County koji je sa klupe vodio veliki Brian Clough. U Engleskoj je bilo 0:2, a na

Grbavici 1:2. S druge strane, u domaćem prvenstvu smo igrali prilično loše i tek je furiozan završetak sezone donio peto mjesto na tabeli.

U sezonama koje su uslijedile, rezultati i plasman na tabeli su bili sve lošiji i lošiji. Osmo, deveto, dvanaesto mjesto su bili posljedica odlaska onih najboljih igrača, a klupu je poslije devet godina 1976. napustio Milan Ribar. Sezonu 1976/1977 Željezničar je okončao na posljednjem mjestu i klub je, posljednji put u svojoj historiji, otišao u niži rang. Smjena generacija i odlazak velikog trenera rezultirali su naglim padom, a u izuzetno kvalitetnoj ligi, kao što je je bila tadašnja jugoslovenska, prostora za to nije bilo.

Stadion Grbavica 1975.

Obnovljen stadion Grbavica sa pogledom na dio naselja Hrasno i Grbavica 1975.

U sjeni toga je ostao i povratak na Grbavicu. Rekonstruisani stadion je otvoren u proljeće 1976. godine. Nove betonske tribine i reflektori koji su omogućavali odigravanje noćnih utakmica su bili pravi mali podvig, postignut uz pomoć brojnih prijatelja našeg kluba.

OSIM SE VRATIO KAO TRENER

Pripreme za povratničku sezonu u Prvoj saveznoj ligi samo što nisu počele, razdragani navijači su s nestrpljenjem odbrojavali dane do novih utakmica, a iz je kluba objavljena neočekivana vijest. Ivica Osim je novi šef stručnog štaba! Osim se nakon završetka igračke karijere vratio iz Francuske i u klubu je postojala velika želja da mu se ponudi neka funkcija. Ipak, malo ko u javnosti je mogao očekivati da će se desiti smjena na čelu stručnog štaba. Sulejman Rebac je uspješno vodio tim do povratka u najviši rang. Očekivao je da će ovaj tim voditi i u novoj sezoni, ali rukovodstvo kluba je odlučilo drugačije. Nema sumnje da mu je to teško palo i da je bio razočaran, no Rebac je to dostojanstveno prihvatio. Za medije je izjavio da razumije odluku te je svom nasljedniku poželio sreću.

Osim je već kao igrač postao omiljen. Nerijetko se govorilo da je zbog razumijevanja igre još tada bio desna ruka svojim trenerima. Sada je dobio priliku da samostalno vodi prvi tim, što je bio pomalo rizičan potez našeg kluba. Ekipa nije bila snažnija nego prije. Neznatno izmijenjeni tim se sada suočavao s izazovom igranja protiv najboljih klubova u državi. Mnogi su smatrali da će Željezničar biti među glavnim kandidatima za ispadanje. Čak smo i mi sami isticali da je osnovni cilj opstanak. Inače, stručnom štabu je priključen i Bećirspahić pa su ga, zajedno sa Smajlovićem i Bračuljom, činili proslavljeni prvotimci naših ranijih generacija.



Katalinski, Radović i Mujkić čestitaju svom kapetanu Ivici Osimu na izboru najboljeg jugoslavenskog nogometaša u 1967.